

ΣΚΗΝΗ Ε΄.

Ἰπὸ τὰς φιλύρας.....

Η ΧΗΡΑ. — Ὅποια γλυκεῖα παραμυθία! Εἰς τὰς θωπεΐας σου ἀναζήσῃ δλος ὁ ἔρωσ τοῦ μακαρίτου...

Ο ΧΗΡΟΣ. — Ὅποσον βάλσαμον τοῦ πένθους μου! Εἰς τοὺς ἐναγκαλισμοὺς σου ἐπανευρίσκω δλην τὴν ἀγάπην τῆς μακαρίτιδος....

Ἡ συνέχεια καὶ τὸ τέλος παραλείπεται.

ΕΙΣ ΤΗΝ ΕΥΑΓΓΕΛΙΣΤΡΙΑΝ ΤΗΣ ΤΗΝΟΥ

Μούπε ἡ τρελλὴ ἀγάπη μου πῶς θεὸς νὰ ξεκινήσῃ
 Τὰ ἔγκουστὰ σου θαύματα νὰ ἴθῃ νὰ προσκυνήσῃ.
 Ἐέρω ἡ χάρι σου πολλοὺς ἀμαρτωλοὺς θὰ σώσῃ,
 Ἐ ἄλλους θὰ δώσῃ τὴ ἴμιλιὰ, ἔ ἄλλους μυαλὸ καὶ γνῶσι.
 Καὶ τὴν τρελλὴ ἀγάπη μου κάμ' τὴν καλὰ πρὶν φύγῃ,
 Ἄν δὲν τῆς δώσῃς φρόνησι, δὸς τῆς καρδὸς κἂν ἴλιγγι!

ΣΑΤΑΝΑΣ